

»V imenu Očeta... in Sina... in svetega Duha...«

Starčku se zdi, da čuje skozi gluho temo, kako šklepetajo možu zobje.

»Bog se usmili vseh vernih duš v vicah... Tone... Tone... Da si to ti...«

Starček mora napenjati ušesa, da razbere besede. Možu na potu pojema glas.

»Saj sem plačeval maše zate... Vseh pet in dvajset in več let... Na vsako obletnico... S trnjem kronani, da se toliko let vicaš...«

Skoraj jokajoč glas.

»Tone... Tone... Ne bodi... tako... strahovito žalosten... in potr... Saj... saj... Fant noče, kakor bi jaz rad... Kaj mislim grdo?... Kaj je moja hčerka smetje, da je noče...? Kaj govore o tisti, za katero sili, veš... Saj veste... tam vse...«

Na rodinskem potu krik, ki bi presunil mrke hraste, še trdo kamenje.

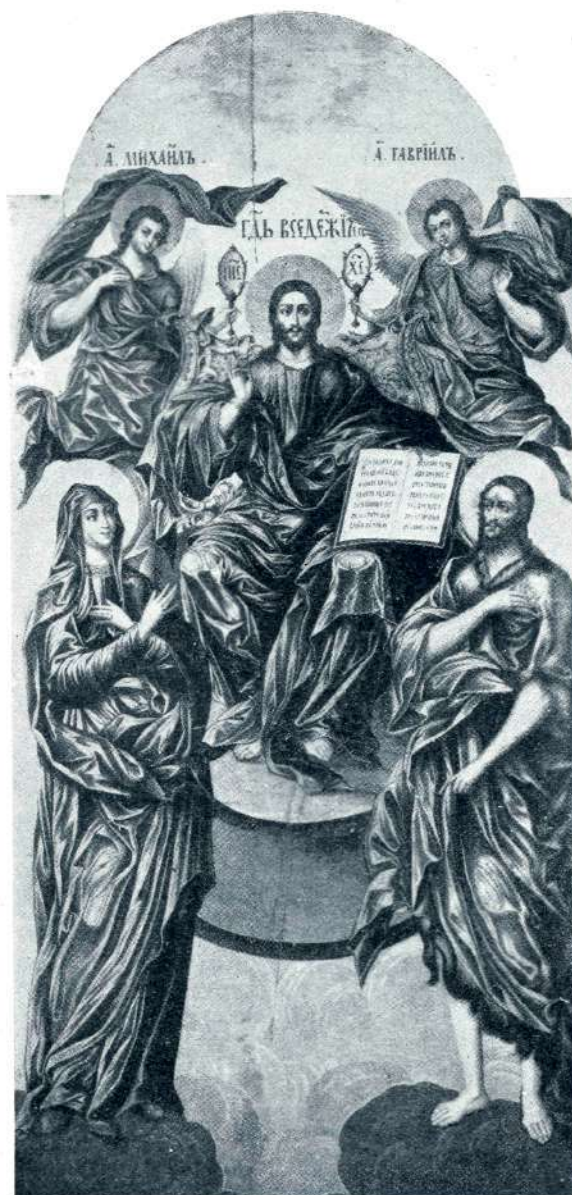
»Nisem... nisem... nisem... Nisem te jaz ubil... Še v sanjah ne... Grozi gad, da povpraša tudi o tem sodnika... O... Pa ne misliš... Tone...«

Grozoten molk na rodinskem potu. In vse naokoli po gozdu grozoten molk.

»Da sem v svojem srcu grešil zoper tebe in nad samim seboj, ko sem mislil: Božja volja je bila... Ker sem si opomogel, ko sem obdeloval tvoje polje in vinsko goro... Tone, usmiljenje... Glej, znorim... Umrem v strahu in grozi... Nespokorjena pojde moja duša k sodbi... Prijatelja sva bila... Ne želi mi svoje usode... Vic — o, Križani — pet in dvajset in več let vic...«

Glazen stok na rodinskem potu vstric cerkve svetega Sebastijana. In skozi stok trepetajoč glas: »Tedad... Ko se je zvrnil voz nate... Ah, saj veš, da sem skoraj ponorel... Mejaš, prijatelj... Podrži, ki si močnejši, v tej strmini, sem rekel. Ko si zaječal pod zlomljenim kolesom: 'Za sinka... siroto... skrbi!' so mi vstajali lasje in so mi zagomazeli mravljinci po hrbtu. 'Tone, sem zavpil in planil k tebi. Dvigniti sem hotel voz s polnimi sodi vina... Sam... Hotel!... Bog mi je priča... Da je zdrknil nate poln sod in ti zdrobil glavo... Bože... Bože... Pa saj veš... Saj veste tam pri vas vse... Vse... Presodi...«

In zopet strahoten molk na rodinskem potu vstric cerkve svetega Sebastijana.

RUSKA IKONA, BOG NA SEDEŽU Z MARIJO IN SV. JANEZOM KRST. (XVIII. STOL.)

»Vse veste... Sprevidite tam pri vas gotovo vse pametneje ko mi grešni zemljani... Tone, ali nisem spolnil tvoje poslednje želje?... Odgojil sem ti sinka... Če... če sem mislil vsa ta leta: Vzame mojo hčerko... Moja žena ga je dojila... Ko sin, rodni sin mi je bil... Ali sem se manj pehal na tvojem... njegovem... ko po svojem?«

Pretresljiv krik na rodinskem potu vstric cerkve svetega Sebastijana.

»Pri nebeškem usmiljenju... Tone... Ali moj trud, moj znoj, moja skrb ni bila nič... Saj... saj ni mogoče vsega do zadnjega zrna razločiti... Vse je bilo skupno... Moje...